

ธรรมะใกล้ตัว Lite

ธรรมะใกล้ใจ...ใกล้ตัวคุณ

ฉบับที่ ๒๑ วันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๓

Dharma@Hand.Lue
www.dittamag.com

...ไม่งั้นใกล้ตัวไรเล่าเจ้าผีเสื้อ
เน้นตเน้นองเพื่ออานรรสนานฉ่ำ
จ๋าๆ พวกพี่งรเพื่อสูงสุดวิมุติธรรม
รลลิตลล่อมตะพระนพพาน

ภาพปกโดย สุทธิ พัสต์จ้าง <http://visuvat.multiply.com>
นิตยสารโดย พี่เนอรา

สารบัญ

จากใจ บ.ก. ไกลตัว ฉบับที่ ๒๑ ทางนฤพาน.....	3
สารสองใจ ต่อสู้กับกิเลส.....	9
โหรา (ไม่) คาใจ ทุกข์หนักเพราะรักซ้อน	11
กว่าจะถึงฝั่งธรรม หลวงปู่จวน กุลเชฏโฐ ไม่ขอคืนสู่ชีวิตที่สละแล้ว.....	14
ดั่งตถุณวิสัยนา วิธีการเจริญสติในขณะที่ท้อแท้เพราะงาน.....	17
ดั่งตถุณพจนา ๒	19
กระปุกออมสิน แนวโน้มธุรกิจดี แค่นี้ก็เลือกลงทุนได้แล้ว?	20
บทความรัก ยังคิดถึงใครคนหนึ่งอยู่ดี ทั้งที่เราก็มักมีคนรักแล้ว	23
วรรณกรรมน่าใจ ม่านมนตรา ฉบับที่ ๑๖.....	25
ชวนคิดชวนรู้ ฉบับที่ ๒๑	33

ฉบับที่ ๒๑ ทางนฤพาน

จากใจ ม.ก.โกศลัท
Lite Talk

บนเส้นทางนักเขียน

ผมไม่มีความโดดเด่นแบบนักประพันธ์เท่าใดนัก

เพราะผลงานนวนิยายมีเพียง ๓ เรื่อง

และผมเองก็ไม่ได้พูดถึงงานเหล่านั้นสักกี่ครั้ง

เล่มที่ตีพิมพ์ออกมาเป็นเล่มวางจำหน่ายก็น้อย

ถ้าจะอ่านต้องเข้าเว็บ dungtrin.com เพื่ออ่านฟรีกัน

แต่ช่วงหลังเมื่อมีโอกาสพูดคุย

ให้สัมภาษณ์กับนิตยสารและรายการโทรทัศน์ต่างๆมากขึ้น

ผมก็พบว่าหลายท่านในแวดวงบันเทิง

ได้อ่านทางนฤพานและกรรมพยากรณ์ทั้งสองภาคกัน

และยังพูดถึง หรือเอามาเป็นประเด็นสัมภาษณ์อยู่ไม่ขาด

ผมยังต้องตอบซ้ำๆว่า กำลังขัดเกลานวนิยายทั้งหมด

เพื่อตีพิมพ์ใหม่อีกรอบโดยสำนักพิมพ์สาวฟ้าของผมเอง

คนส่วนใหญ่ถามว่าทำไมต้องขัดเกลาในเมื่อมันดีอยู่แล้ว

อย่างทางนฤพานนั้น คนต้องการกันมาก

แม้แต่สายส่งก็เรียกร้องอย่าๆไม่เลิก

บอกว่าคุณคะ มันดีอยู่แล้วเน้อๆ

ขนาดร้านจากต่างจังหวัดที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกันเลย

ยังถามหาทำไมขาดสาย ขอให้พิมพ์สักทีเถอะ

ผมก็อยากพิมพ์ๆไปเหมือนกันครับ

แต่อีกใจก็ย้อไว้ และมีเหตุผลสำคัญ

คือผมเห็นมาตลอดว่าฟีดแบ็กเกี่ยวกับทางนฤพานเป็นอย่างไร

บางคนไปบวชหลังอ่านทางนฤพานจบก็มี

บางคนคืนดีกับคู่ครองเพราะบางประโยคในทางนฤพานก็มี

บางคนมาสนใจพุทธศาสนาเพราะรู้สึกว่ามีชีวิตของตน

ต้องการคำตอบเหมือนตัวละครในทางกฎหมายก็มี

สิ่งที่ผมจดจำกลับไม่ใช่พีตแบ็กด้านบวกเหล่านั้น
แต่เป็นที่หลายคนบ่นว่าอ่านยาก ไม่เข้าใจ หนักไป
หรือต้องวางตั้งแต่ยังไม่ทันผ่านบทแรก อะไรทำนองนี้มากกว่า
ถ้าทางกฎหมายจะกลับมาพิมพ์เป็นเล่มหน้าอีกครั้ง
ผมก็อยากแน่ใจว่าพีตแบ็กที่เป็นลบเหล่านี้จะหมดไปหรือน้อยลง

แม้นวนิยายจะถูกมองว่าเป็นสื่อบันเทิง
แล้วผมก็เขียนด้วยความรู้สึกพื้นฐานว่าอยากเขียนอะไรสนุกๆ
ทว่าตั้งแต่เริ่มต้นมา ผมก็เขียนอย่างมีจุดมุ่งหมาย
คือท้ายที่สุดอยากให้มันมีค่า
ไม่ใช่จบแล้วก็จบเลย ทั้งไว้แต่อารมณ์เหลวไหลในใจคนอ่าน

แรงบันดาลใจในการเขียนนวนิยายเชิงสนับสนุนศาสนานั้น
ผมเคยบอกหลายครั้งว่าได้แบบอย่างจากครูบาอาจารย์
ที่เขียนนำทางไว้ เช่น ท่านอาจารย์แสง จันทรงาม
ซึ่งใช้นามปากกาว่า "ธรรมโฆษ" ที่เขียนเรื่อง "สืลาวดี"
ก็มีส่วนสำคัญในช่วงเริ่มสนใจพุทธศาสนา
ได้รับความรู้ความเข้าใจ ควบคู่ไปกับความบันเทิง

แต่ยิ่งไปกว่านั้น ผมยังเคยเห็นวาทะเด็ดของฝรั่ง
ที่บอกว่าวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีหลายอย่างในปัจจุบัน
เกิดขึ้นจากความคิดฝันของนักเขียนนิยายวิทยาศาสตร์ในอดีต
ผมเคยเข้าใจและได้หลักในการเขียนนิยายวิทยาศาสตร์
จากข้อสรุปสั้นๆของเฟรด โปห์ล (Fred Pohl) ว่า
นิยายวิทยาศาสตร์ดีๆไม่ควรช่วยให้แค่ฝันว่าวันหนึ่งเราจะมีรถใช้
แต่ทำให้นึกออกด้วยว่าการจราจรที่ติดขัด
อันเกิดจากการร่วมกันใช้รถมันเป็นอย่างไร
(A good science fiction story should be able to predict
not the automobile but the traffic jam.)

ข้อสรุปที่กระชับและกินใจของเฟรด โปห์ลทำให้ผมได้คิดมากมาย
นิยายวิทยาศาสตร์ที่น่าสนใจและกลายเป็นแรงบันดาลใจอันทรงพลัง
ส่วนใหญ่ก็ใช้ไอเดียแนวๆเดียวกัน

แต่ที่ต่างกันคือมุมมองอันก่อให้เกิดความเข้าใจสว่างหน้าอย่างกระจ่าง
ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับมนุษย์ในโลกนี้
ถ้าวันหนึ่งเทคโนโลยีช่วยให้พวกเรามีชีวิตเป็นอมตะ
ถ้าวันหนึ่งเทคโนโลยีช่วยให้พวกเราหายตัวได้
ถ้าวันหนึ่งเทคโนโลยีช่วยให้พวกเราเดินทางข้ามมิติในพริบตา
สิ่งที่รออยู่คือความผาสุกหรือวิเวกวนวายอลหม่านกันแน่?

ความจริงก็คือถ้ามีอะไรเช่นเทคโนโลยีหายตัวเดินทางข้ามมิติได้
มันไม่ใช่แค่ความวุ่นวายหรือการคร่ำครวญ
มนุษยชาติและมนุษย์ต่างดาวอีกมากมายมีหวังสูญพันธุ์เลยทีเดียว
อาจจะภายในหนึ่งปีหรือสิบปีหลังเทคโนโลยีนี้กำเนิดขึ้น
มันจะไม่ใช่อะไรแค่ที่คุณเห็นในเรื่องสตาร์เทร็ค
เอาเทคโนโลยีนี้เดินทางขึ้นยานและลงจากยานเท่านั้น
แต่มันจะถูกเอาไปสนองทุกรูปแบบตัณหาของคน
อยากฆ่าใครก็แวบไปฆ่า อยากขโมยอะไรก็แวบไปขโมย
อยากข่มขืนใครก็แวบไปข่มขืน นี่แหละคืออะไรที่จะเกิดขึ้นจริง
แล้วก็เป็นสิ่งที่นักประพันธ์นิยายวิทยาศาสตร์ชี้แจงเอามาตีแผ่

เมื่อได้มุมมองว่าคุณค่าของนิยายวิทยาศาสตร์
คือการวาดภาพให้คนอ่านเห็นอย่างกระจ่าง
ว่า "อะไรจะเกิดขึ้น ถ้า..."
ผมก็มอย้อนมาถามตัวเองว่าคุณค่าของนิยายธรรมะล่ะ คืออะไร?
วันนี้ผมคิดว่าได้คำตอบชัดครับ
นิยายธรรมะที่ดี ไม่ใช่การวาดภาพความดีที่แตะต้องไม่ได้
แต่เป็นการกระตุ้นให้เกิดการสร้างโลกดีๆขึ้นมาจริงๆ
ซึ่งที่จะเป็นเช่นนั้นได้ นิยายดังกล่าวต้องสนุก อ่านง่าย
สนองความต้องการของคนอ่านเป็นอันดับแรก
จากนั้นจึงค่อยแทรกแรงบันดาลใจทางศาสนาเข้าไป
ไม่ใช่เอาแรงบันดาลใจทางศาสนามาเป็นตัวตั้ง
เหมือนอย่างหนังสือธรรมะธรรมดา

ทางนฤพานเวอร์ชันเดิมนั้นยังถูกมองจากหลายคน
ว่าเป็น "ธรรมะแบบเก่า" อยู่ดี
แม้ว่าจะมีอะไรที่ร่วมสมัยเจออยู่บ้างก็ตาม
อธิบายมาทั้งหมดก็เพื่อความเข้าใจ

ว่าผมกำลังพยายามทำอะไรกับทางนฤพาน
ยิ่งรู้ว่าอยู่ในความสนใจไม่สร้างชา
ผมยิ่งอยากให้ออกมาแล้ว "เวิร์ก" ที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้
ถ้าเป็นอย่างที่คาดหวัง
ทางนฤพานจะเป็นการสื่อสารธรรมะแบบใหม่
เพื่อให้การค้นพบเมื่อเกือบสามพันปีของพระพุทธเจ้า
ยังคงทันสมัยไปจนชั่ววันรันดร์

หลังจากพยายามแบบล้มๆลุกๆหลายรอบ
ก็คิดว่าเร็วๆนี้น่าจะมีสัญญาณความสำเร็จที่ดีตามความตั้งใจได้ครับ

ดังตฤณ
มีนาคม ๕๓

เรื่องน่าสนใจประจำฉบับ

สุดยอดแห่งการต่อสู้
คือการต่อสู้กับความ โลก โกรธ หลง ในใจเราเอง
คอลัมน์ "สารสองใจ" ฉบับนี้
อ่านธรรมะจาก "พระอาจารย์อัครเดช ธีรจิตโต" แห่งวัดบุญญาวาส
ในตอน ["ต่อสู้กับกิเลส"](#) ค่ะ (-/-)

คอลัมน์ "กว่าจะถึงฝั่งธรรม" ฉบับนี้
เป็นเรื่องราวของ "หลวงปู่จวน กุลเชฏโฐ" (-/-) ค่ะ
ครูบาอาจารย์ท่านมีวิธีรับมืออย่างไร
เมื่อต้องเผชิญภัยจากมาตุคาม (ผู้หญิง)
ติดตามได้ในตอน ["ไม่ขอคืนสัขีวัดที่สละแล้ว"](#) ค่ะ

คุณผู้อ่านที่กำลังเบื่อหน่ายท้อแท้กับ สารพันปัญหาในที่ทำงาน
ขอแนะนำคอลัมน์ "ดังตฤณวิสนา" ค่ะ
ทราบหรือไม่คะว่า ณ ขณะที่เกิดความท้อแท้อยู่นี้

เราสามารถเปลี่ยนวิกฤต ให้เป็นโอกาสในการเจริญสติได้ ^_^

ส่วนจะมีเทคนิคอย่างไรนั้น อ่านคำแนะนำจาก "คุณดังตฤณ"

ในตอน "วิธีการเจริญสติในขณะที่ห่อหุ้มเพราะงาน" ค่ะ

หลายคนคงเคยได้ยินคำกล่าวที่ว่า 'รักหนึ่ง ก็ทุกข์หนึ่ง'

'ยิ่งมีรักมากเท่าไร ก็ต้องทุกข์เพราะรักมากขึ้นเท่านั้น'

แล้วถ้าเป็น 'รักซ้อน' ละคะ? จะทุกข์มากแค่ไหน?

คอลัมน์ "โหรา (ไม่) คาใจ" ฉบับนี้

มาเอาใจช่วยลูกค้า "คุณ Aims Astro"

ให้หาทางออกกับปัญหาความรักให้ได้

ในตอน "ทุกข์หนักเพราะรักซ้อน" ค่ะ

ข่าวสารและกิจกรรมที่น่าสนใจ

- วันศุกร์ที่ ๑๒ มีนาคมนี้ เวลา ๑๐.๓๐ – ๑๑.๐๐ น.

พบกับคุณดัง ตฤณได้ในรายการ "ธรรมเสนห์" ทางโมเดิร์นไนน์ทีวีค่ะ

ใครที่ต้องการทราบเคล็ดลับเอาชนะความโกรธและวิธีสร้างเสน่ห์ทางใจ

ติดตามชมกันให้ได้นะคะ ^_^

- เพื่อประโยชน์ในการปรับปรุงเว็บไซต์เผยแพร่พระพุทธศาสนาให้มีคุณภาพยิ่งขึ้นไป

Dlitemag ขอเชิญชวนคุณผู้อ่าน ร่วมแสดงความคิดเห็น

ในหัวข้อ "ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการเผยแพร่พระพุทธศาสนาผ่านเว็บไซต์"

ผู้สนใจ สามารถร่วมตอบแบบสอบถามตามลิงค์ด้านล่างนะคะ

ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วยค่ะ

<https://spreadsheets.google.com/viewform?formkey=dFNzcXE0MkxVdExtUTM4OXE1aGp2M3c6MA>

หมายเหตุ :

ผู้วิจัย คุณกุลชลี เสงเจริญรุ่งเรือง

นักศึกษาปริญญาโท สาขาระบบสารสนเทศเพื่อการจัดการ

โครงการ MSMIS คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ต่อสู้กับกิเลส

พระอาจารย์อัครเดช อธิจิตโต (ตัน)
วัดบุญญาวาส ต.บ่อทอง อ.บ่อทอง จ.ชลบุรี

ถ้าจิตของเรานั้นไม่มีสติ ไม่มีปัญญา ที่จะรักษาจิตใจของเราแล้ว
จิตของเรานั้นก็จะยึดมั่นถือมั่นในอารมณ์ทั้งหลาย ว่าเป็นจิตใจของเราอยู่เสมอๆ
ไม่ว่าจะมีความโลภเกิดขึ้น ก็เป็นใจของเรา
ไม่ว่าจะมีความโกรธเกิดขึ้น ก็เป็นใจของเรา
ไม่ว่าจะมีความพอใจ ความไม่พอใจ
ในรูป ในเสียง ในกลิ่น ในรส ในสัมผัส ก็คิดว่าเป็นใจของเรา
ไม่ว่าจะมีความกำหนดยินดีในรูป ก็คิดว่าเป็นใจของเรา
ใจของเราก็เป็นทุกข์ เมื่อกิเลสเกิดขึ้นภายในจิตใจของเรา
เพราะใจของเรานั้นไม่ทราบตามความเป็นจริง
ไปยึดมั่นถือมั่นในอารมณ์ทั้งหลายว่าเป็นจิตใจของเรา
ความทุกข์ต่างๆ จึงเกิดขึ้นอยู่เสมอๆ

เพราะฉะนั้นพระพุทธองค์หรือครูบาอาจารย์จึงสอน
ให้พวกเราทุกคนพยายามมีสติ เฝ้าดูจิตใจของเรานี้ ให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้
ไม่ใช่จะไปดูบุคคลอื่น ว่าเขาทำอะไร หรือเขาพูดอะไร
แล้วเอาสิ่งที่ไม่ดีมาเผาอารมณ์จิตใจของเรา
ทำให้จิตใจของเรานั้นมีความทุกข์ใจ มีความไม่สบายใจ
นักประพฤติดิถีปฏิบัตินั้นพึงมีสติ เฝ้าเห็นกิเลสภายในใจของเราอยู่เสมอ
ว่าสิ่งใดเป็นสิ่งที่ไม่ดี สิ่งใดเป็นกิเลสซึ่งเกิดขึ้นภายในใจของเรานั้น
ให้หาอุบายปัญญา ทำลายความโลภ ให้บรรเทาเบาบางลงไป
หาอุบายปัญญาทำลายความโกรธ ความไม่พอใจ หรือความยินดีในรูป
ให้บรรเทาเบาบางลงไป จึงจะเป็นสิ่งที่ถูกต้อง

ถ้าเรามีสติเฝ้าดูจิตใจของเรานั้นอยู่เสมอๆ
เราก็จะเห็นอารมณ์ เห็นกิเลส
เมื่อเราเห็นอารมณ์ เห็นกิเลสภายในใจของเรา
เราก็หาอุบายปัญญา มาพิจารณาละวางอารมณ์ที่ไม่ดีออกไป
แต่ถ้ากำลังของสติไม่ตั้งมั่นพอ จิตของเรานั้นหลงไปกับอารมณ์ทั้งหลาย

ก็ให้กำหนดสมาธิภาวนา ตัดอารมณ์ที่ไม่ดีออกไปอยู่เสมอๆ
กำหนดสติ กำหนดสมาธิให้ต่อเนื่อง
เมื่อจิตของเรามีกำลัง มีสติตั้งมั่น อยู่ในปัจจุบันธรรมแล้ว
คือเห็นจิตอยู่เสมอ ก็เห็นอารมณ์ซึ่งเกิดขึ้น
เมื่อเห็นอารมณ์เกิดขึ้น ก็มีปัญญาในการที่จะพิจารณาทำลาย ทุกๆ ขณะจิต
ถ้าเราทำเช่นนี้ไปเรื่อยๆ จิตใจของเรานั้นก็จะค่อยๆ วางจากอารมณ์ทั้งหลาย
ถึงแม้มีอารมณ์ทั้งหลายเกิดขึ้น ก็รู้จักปล่อยวางความยึดมั่นถือมั่นออกไปได้
มีสติ มีปัญญา รู้เท่าทันสภาวธรรมทั้งหลายทั้งปวง
ว่าอารมณ์ทั้งหลายเหล่านั้น มีความเกิดขึ้น
และมีความดับไปเป็นธรรมดาอยู่เช่นนั้น หาใช่บุคคล ตัวตน เรา เขา ไม่

เพราะฉะนั้นเราทุกคนจะต้องพยายาม
ที่จะรู้จักต่อสู้กับกิเลสภายในจิตใจของเรา
ในทุกๆ วันให้พยายามที่จะมีสติดูจิตใจของเรา
และปรารถนาความเพียรไปทุกๆ วัน ไม่ทอดทิ้ง
สำรวจจิตใจของเรานั้น อยู่เสมอๆ
ถ้า เราทุกคนทำความเพียรไปเช่นนี้
ไม่ว่าเราจะอยู่ที่ไหนก็ตาม เราทำความเพียรไปตลอดเวลา
ในอนาคตข้างหน้าเราอาจจะแยกย้ายไปปฏิบัติคนละสถานที่ก็ตาม
แต่เราก็มุ่งหวังในการประพฤติการปฏิบัติธรรมอยู่เสมอๆ ไม่ทิ้งความเพียร
เราก็สามารถที่จะประสบความสำเร็จในการประพฤติการปฏิบัติธรรมได้

ทุกซั่หน้กเพระะรักซั่อน

โดย Aims Astro

ถาม – กำลังเป็นทุกซั่เพระะรักกับผู้ชายที่มีเจ้าของ ตอนแรกเขาบอกว่าอีกไม่นานจะเลิกกัน แล้ว ก็เลยยอมคบหาด้วย จนถึงเดี๋ยวนี้อยังไม่มีวี่แววว่าเขาจะหย่าเลย พอจะเลิกกันที่ไรเขาก็ยื้อไว้ บอกว่ารักมากไม่ยอมเสียเราไป ขอให้รออีกหน่อย เพราะใจอ่อนก็เลยทนทุกซั่มาหลายปี อยากรู้ว่าควรจะทำยังไงดีคะ

เรื่องนี้เป็นปัญหาอดฮิตที่ได้พบจากลูกค้าค่ะ เมื่อไม่นานมานี้ก็มีคุณผู้หญิงท่านหนึ่งที่เมื่อผูกดวงออกมาแล้วเห็นว่าเธอเป็นคนอ่อนไหวง่ายกับความรัก รักใคร่รักจริง ทุ่มเทหมดใจ ตัดใจยากมาก ซึ่งเรื่องนี้สยในดวงแบบนี้เรียกว่าถูกกรรมจัดสรรมาให้รับวิบากไม่ดีเรื่องคู่ เพราะจะทำให้ทุกซั่เพระะรักได้มากและยาวนานค่ะ

พออ่านพื้นดวงและเรื่องที่กำลังเกิดขึ้น พิจารณาคู่ดาวที่หมายถึงการแย่งชิงและรักสามเส้า สัมพันธ์กับดาวแทนเจ้าชะตาและดาวคู่ครองที่จรไปทับกันอยู่ แล้วก็สรุปความได้ว่าเธอพัวพันกับผู้ชายที่มีพันธะเรื่องนางจะเกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อสองปีก่อน ลูกค้ายอมรับว่าตั้งแต่สองปีที่แล้วเธอได้คบกับผู้ชายคนหนึ่งซึ่งทำให้เธอกำลังเป็นทุกซั่อยู่ในขณะนี้

ดิฉันบอกเธอไปว่าผู้ชายบางคนก็บอกว่ากำลังจะหย่ากับภรรยาอยู่แล้ว เลิกกันแน่นอน แต่พอผู้หญิงยอมคบไปเรื่อยๆ รักเขาเข้าไปแล้ว ก็ไม่เลิกกับภรรยาสักที แต่ก็ไม่ปล่อยเราไปด้วย ลูกค้าบอกว่าที่พูดมาตรงกับชีวิตเธอทั้งหมด ผู้ชายคนนี้มีภรรยาที่จดทะเบียนสมรสกันแต่มีปัญหามาตลอด จนใครๆ ก็บอกว่าจะต้องเลิกกันแน่ แต่ถึงตอนนี้ก็ยังไม่เลิกสักที เมื่อภรรยาจับได้ว่าคบหากัน ฝ่ายชายกลับตอบว่าลูกค้าท่านนี้ว่าทำให้เขาต้องมีปัญหากับภรรยา

จากประสบการณ์ที่ฟังเรื่องลูกค้าและอ่านกระทู้ตามเว็บบอร์ดมานานะคะ พบว่าในกรณีนี้โดยมากแล้วผู้ชายจะไม่เลิกกับภรรยาเดิม และจะไม่ปล่อยคนใหม่ไปด้วย ผู้หญิงจึงต้องเตือนตัวเองไว้ว่าใครจะบอกว่ายิงใจก็ตาม แต่ถ้าเขายังอยู่ด้วยกันหรือยังไม่ได้ตกลงเลิกเด็ดขาด (ถ้าไม่จดทะเบียน) หรือยังไม่ได้หย่า (ถ้าจดทะเบียน) ต่อให้ผู้ชายพูดจารับปากเป็นมั่นเป็นเหมาะขนาดไหน ถ้าเป็นเรื่องศีลธรรมแล้วอย่าเสี่ยงดีกว่าค่ะ เพราะความจริงก็คือเขายังมีภรรยาอยู่ ถ้าคุณไปคบหาก็ก่เปลี่ยนเป็นซู้กับสามีคนอื่นค่ะ ไม่ว่าคิดจะทำร้ายหัวใจภรรยาเขาหรือไม่ก็ตาม แต่ก่เอาตัวเองไปพัวพันกับกรรมด่าแล้วสร้างเวรภัยให้ตัวเองเป็นที่เรียบร้อย ลูกค้ายอมรับว่าใจลึกๆ ก็ยังหวังว่าจะได้เขามา แต่ก็รู้ว่าทางที่ดีกว่าคือต้องตัดใจให้ขาด

ในขณะที่สนทนากันนั้น ดิฉันรู้สึกสังหรณ์ใจบางอย่าง จึงพูดไปว่าการที่ผู้หญิงสักคนมีอะไรกับผู้ชายไปแล้ว ไม่ได้หมายความว่าเธอหมดคุณค่า เพราะไม่ใช่สาวบริสุทธิ์อีกต่อไป ต้องมาทนรับความสัมพันธ์ที่แย่ๆ ด้วยมีเงื่อนไขในหัวใจว่าชีวิตนี้ไม่อยากเสียตัวให้ผู้ชายมากกว่าหนึ่งคน แต่ไม่ใช่ว่าดิฉันเห็นดีเห็นงามกับความสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน เพราะการมีอะไรกันก่อนสมรส จะมีความเสี่ยงทั้งการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ ความรู้สึกของพ่อแม่ถ้าท่านได้รับรู้ ที่สำคัญคือความรู้สึกเจ็บช้ำในกรณีที่ต้องเลิกกันไป

สำหรับผู้หญิงไทยดีๆ ส่วนมากนั้น การมีเพศสัมพันธ์กันจะหมายถึงความรู้สึกเป็นฝ่ายเมีย ไม่ใช่คนรัก จะผูกพันและรู้สึกเป็นเจ้าของฝ่ายชายมาก พอจะต้องเสียไป ทุกข์ก็ใหญ่หลวงจริงๆ ถ้าไม่อยากประสบปัญหาแบบที่กล่าวมานี้ การมีเพศสัมพันธ์หลังแต่งงานจึงเป็นทางเลือกที่ดีกว่า

ลูกคำถามว่าทำไมถึงพูดเรื่องนี้ออกมา เพราะนี่คือปมที่ทำให้เธอตัดใจไม่ได้ รู้สึกว่าเสียตัวให้เขาไปแล้ว ไม่อยากมีอะไรกับผู้ชายคนอื่นอีก ปลอดภัยไปว่าไม่เป็นไรนะคะ ไม่ใช่ว่าพรหมจารีไม่สำคัญ แต่ว่าอดีตนั้นไม่สามารถย้อนคืนได้แล้ว เรื่องราวที่เกิดขึ้นในวันก่อน ก็เพราะคุณรับรู้ข้อมูลต่างๆ เพียงเท่านั้น จึงได้ตัดสินใจยอมมีอะไรกับเขาไป เพราะคาดหวังว่าจะได้คบกันยาวนานถึงแต่งงาน แต่วันนี้ทุกอย่างก็กระจ่างแล้วว่า เป็นไปไม่ได้ หรือต่อให้ได้ เขามาก็ต้องทุกข์แบบนี้อีก เขาหลอกทั้งภรรยาและคุณ ต่อไปก็ทำแบบนี้ได้อีก ฉะนั้นอย่าให้เรื่องนี้มาทำให้ชีวิตต้องจมปลักอยู่เลย รักษาศีลห้าให้จงดี ยอมทุกข์ตรงนี้ดีกว่าทุกข์ในรกตั้งเยอะคะ

ลูกคำถามว่าช่วงนี้ก็มีคนเข้ามาจีบนะ ควรคบไหม จึงขอให้เธอถามใจตัวเองว่าชอบเขาจริงๆ หรือว่าแค่อยากมีคนคุยด้วยคะ เธอตอบว่าไม่ได้ชอบหรอก ดิฉันจึงให้กำลังใจว่าถ้าอย่างนั้นคุยกับเพื่อนผู้หญิงดีกว่า รอให้อยู่กับตัวเองได้สบายๆ ก่อน แล้วค่อยใช้เวลาคบคนอื่นดู แต่ตอนนี้ใช้ธรรมะรักษาใจไว้วันละคนเราเจ็บได้ก็หายได้คะ (^_^)

บางทีอาจจะดูเหมือนว่าผู้หญิงที่ไปชอบสามีคนอื่นเป็นคนไม่ดี แต่ถ้ามองอย่างเข้าใจกันแล้ว ไม่มีใครหรอกค่ะที่อยากกินน้ำได้ศอก แต่ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์หรือถูกหลอก หรือคิดเข้าข้างตัวเอง สรุปง่ายๆ ว่าเพราะกิเลสที่มีกันทุกคนไม่ว่าจะกิเลสเราหรือของอีกฝ่าย มันก็บันดาลให้หลงไปทำผิด ต้องติดบ่วงจนทุกข์ทรมานคะ

กรณีทุกข์เพราะรักสามีคนอื่นนี้ หมอดูเห็นใจแต่ไม่ได้เห็นด้วยคะ **ใครที่ตกอยู่ในภวะนี้ ขอให้ถอยออกมาเลยคะ** เพราะถ้าเขาเลือกเราก็นับว่าเป็นโชคร้ายที่จะได้ผู้ชายใจเจ้าชู้มาหนึ่งคน ถ้าเขาจับปลาสองมือไม่ยอมเลือกใครสักคน ก็กลืนไม่เข้าคายไม่ออก เมื่อใจอ่อนแอก็เลสก็ต้องผิตสไปเรื่อยๆ อนาคตก็เป็นที่หมายได้ คราวนี้ต่อให้รักกันแค่ไหน ก็ต่างคนต่างทรมานเพราะรับวิบากกรรม รักกันแค่ไหนก็ช่วยกันไม่ได้ แต่ถ้าเขาเลือกภรรยาเราก็ทุกข์เพราะถูกทิ้ง ต้องมาตั้งคำถามอีกว่าฉันแย่กว่าผู้หญิงคนนั้นตรงไหน แฮ่อ!

ว่าแล้วก็ขอคัดเนื้อหาบางส่วนจาก **"รักแท้มีจริง"** ของคุณดังตฤณ มาเป็นแนวคิดเพื่อรับมือเมื่อประสบ

ปัญหานี้คะ

"...คนเราเข้าคู่กันก็ด้วยกำลังบุญ แล้วก็แยกคู่กันด้วยกำลังบาป คุณจะครองคู่กันเป็นสุขด้วยหนทางแห่ง
บาป/เวรได้อย่างไร

เว้นแต่พวกเขาจะเลิกกันเอง โดยคุณไม่มีส่วนเกี่ยวข้องใดๆแม้ส่งสัญญาณยั่วยุหัวเลี้ยวใดๆ อันนั้นค่อย
เป็นอีกเรื่อง นอกเหนือจากนั้นแล้วนะครับ ใส่เกียร์ถอยลูกเดียว ห้ามล้วงล้าไปข้างหน้าอีกแม้แต่หนึ่งคืบ!

หากปวดแสบปวดร้อน ทรมาณใจเพราะต้องเจอหน้ากัน ก็ให้พิจารณาว่าใบหน้าคนเราเป็นศูนย์กลางความ
ดึงดูด จ้องมองใกล้ๆหรือแอบมองห่างๆรังแต่จะทรมาณเปล่า ให้เปลี่ยนเป็นจ้องจ้องเท้าเขาหรือเธอให้
มากๆ ภาพที่กระทบตาจะได้กระแทกใจบ่อยๆว่าคุณกำลังไต่ต่ำ หาเรื่องใส่ตัว และอาจโดนอวยวะเบี่ยง
ล่างของใครกระแทกเอา

นานไปพอไม่เห็นหน้า เห็นแต่เท้าอยู่เรื่อย ใจคุณก็เลิกลืมมันถื้อมัน คลายมนต์สะกดแห่งบาป/เวรที่ผูกมัด
กลายเป็นอิสระโล่งอกไปได้เองครับ..."

ขอให้ใครก็ตามที่พบเจอสถานการณ์นี้ พาตัวเองให้พ้นจากเวรภัย มีชีวิตสว่างไสวด้วยศีลและธรรมนะคะ
^^

:)

สำหรับท่านที่สนใจดูดวงกับคุณ Aims Astro สามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ ตามลิงค์ด้านล่างค่ะ

<http://sites.google.com/site/aimsastro/>

หลวงปู่จวน กุลเชฏโฐ ไม่ขอคืนสู่ชีวิตที่สละแล้ว

กัณฑ์กัมมัฏฐาน

โดย เทียบธลี

ภาพประกอบจาก <http://www.dhammadjak.net/forums/viewtopic.php?f=13&t=23167>

หลวงปู่จวน กุลเชฏโฐ คือพระสุปฏิปันโนผู้สร้างวัดเจติยาภิรวิหาร
ตั้งอยู่ที่ตำบลนาแสง อำเภอสรีวิไล จังหวัดหนองคาย
ซึ่งเป็นศาสนสถานที่เหมาะสมยิ่งแก่การเจริญภาวนา
ในปี ๒๕๑๒ ท่านริเริ่มการสร้างบันไดวน ๗ ชั้น ขึ้นไปยังยอดภูทอก
ผู้ที่ได้ไปเยือนย่อมรู้สึกอัศจรรย์และซาบซึ้งในภูมิปัญญา ศรัทธา และวิริยะ
ของทั้งพระสงฆ์และผู้ที่มีส่วนร่วมในการรังสรรค์สิ่งก่อสร้างดังกล่าวนี้

หลวงปู่จวนอุปสมบทเมื่ออายุครบ ๒๑ ปีบริบูรณ์ ในฝ่ายมหานิกาย
ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๔๘๖ ได้บวชในฝ่ายธรรมยุต
พระอุปัชฌาย์คือพระครูทัศนวิสุทธิ (พระมหาตีสิต เทวีโร)

ซึ่งเป็นหลานของพระอุบาลีคุณูปมาจารย์ (จันทร์ สิริจนโท)
หลวงปู่จวนเล่าถึงเหตุที่พระอุปัชฌาย์ตั้งฉายาให้ว่า"กุลเชฏโฐ" ไว้ดังนี้

"พอได้รับแต่งตั้งให้เป็นอุปัชฌาย์ได้เพียง ๕ วัน
ก็มาอุปสมบทข้าพเจ้าเป็นนาคแรก
นับว่าข้าพเจ้าเป็นนาคแรกที่สุดของท่าน
ท่านจึงได้ตั้งฉายาให้ข้าพเจ้าว่า "กุลเชฏโฐ"
แปลว่า พี่ชายคนใหญ่ที่สุด ของหมู่ของพวกในวงศ์ตระกูลนี้"

หลังจากญัตติเป็นธรรมยุตแล้ว ในพรรษาที่ ๔
หลวงปู่จวนได้มีโอกาสร่วมจำพรรษากับท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต
ที่วัดป่าบ้านหนองผือ จึงได้รับโอวาทและคำชี้แนะในการปฏิบัติที่มีประโยชน์ยิ่ง
เมื่อออกพรรษา ท่านได้กราบลาท่านอาจารย์เพื่อออกธุดงค์
โดยเดินทางไปจนถึงจังหวัดทางภาคเหนือ
ซึ่งในพื้นที่นี้เอง ท่านต้องเผชิญภัยจากมอดคาม (ผู้หญิง) อยู่หลายครา
จนถึงครั้งที่หนักหนาสุดเพราะฝ่ายหญิงเป็นผู้มีกิริยาดี
ตลอดจนผู้ปกครองของเธอก็สนับสนุน
ให้ท่านลาสิกขาออกมาเพื่อช่วยกันทำมาหากิน

หลวงปู่จวนซึ่งในขณะนั้นยังเป็นพระหนุ่ม
ได้พยายามเจริญอุสภกรรมฐาน แต่ก็ไม่เป็นผล
ในคืนที่กำลังจะตัดสินใจว่าจะลาสิกขาหรือไม่นั้น ท่านได้อธิษฐานว่า

"...หากข้าพเจ้าจะได้มีวาสนาได้เห็นธรรม เจริญต่อไปในทางพระพุทธศาสนา
ก็ขอให้มหิเดหฺวโรเกิดหนึ่งมาช่วยคลี่คลายเรื่องที่กำลังประสบนี้อยู่เถิด..."

ในยามเช้าที่ออกบิณฑบาตตามปกติ
ก็มีเหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้น สมดังคำอธิษฐานในคืนที่ล่วงมา

"เช้าวันต่อมาเมื่อออกบิณฑบาต หญิงสาวผู้นั้นก็มายืนรอใส่บาตรตามเคย
ข้าพเจ้าพยายามไม่มองหน้าหญิงนั้นเลย พอเปิดฝาบาตรจะรับบาตร
ก็ให้บังเอิญว่าผ้าประจำเดือนของหญิงนั้นได้หลุดลงที่พื้นดิน
แม้หญิงนั้นจะตกใจ พยายามใช้เท้าเหยียบให้จมโคลน ปกปิดภาพของจริงไว้
แต่ข้าพเจ้าก็ทันเห็นเลือดสีแดงเต็มตา
ในใจเกิดความรู้สึกสลดสังเวชขึ้นมาทันที

ด้วยเห็นถนัดเป็นของปฏิกุลพึงรังเกียจ

ระลึกขึ้นมาได้ว่า เราได้หลุดส่ำหสละชีวิตจากเพศฆราวาส มาสู่เพศบรรพชิต

หนีจากของต่ำมาหาของสูงแล้ว เรายังจะย้อนกลับไปหาชีวิตที่เราสละแล้วอีกหรือ”

เมื่อคิดได้ดังนี้แล้วท่านจึงปิดฝาบาตรหันที่ กลับไปยังที่พัก เก็บบริวาร

และ หนีออกไปจากที่แห่งนั้น โดยที่ยังไม่ได้ฉันภัตตาหารใดๆ

ต่อมาภายหลังท่านได้เล่าเรื่องนี้ถวายท่านพระอาจารย์มั่น

เมื่อท่านอาจารย์ได้ฟังแล้ว ก็กล่าวว่า

“เป็นธรรมดาของพระหนุ่มที่จะต้องพบเหตุการณ์เช่นนี้

ความสำคัญอยู่ที่ว่าจะต้องเจริญกรรมฐานต่อสู

เอาชนะกิเลสในตัวร้ายนั้นอย่างไรต่างหาก”

หลวงปู่จวน กุลเชฏโฐ ได้ต่อสู้กับกิเลสอย่างสง่างาม

ครองสมณสาธูปอันเป็นที่เคารพเลื่อมใส ตราบจนวาระสุดท้ายแห่งชีวิต

เอกสารประกอบการเขียน

“กุลเชฏฐาภิวัต” ที่ระลึกเนื่องในวโรกาสทรงเป็นประธานในพิธีพระราชทาน และเปิดเจดีย์พิพิธภัณฑ

พระอาจารย์จวน กุลเชฏโฐ พิมพ์เมื่อปี ๒๕๓๒

“พระ รุดงค์เจดีย์ เจดีย์แห่งพระอรหันต์” ธรรมบรรณาการเนื่องในงานฉลองพระรุดงค์เจดีย์ เจดีย์แห่งพระ

อรหันต์ และในงานบำเพ็ญกุศลอุทิศถวายครบรอบวันมรณภาพปีที่ ๔๗ พระสุทธิธรรมรังสีคัมภีรเมธา

จารย์ (ท่านพ่อลี ธมฺมธโร) ๒๒-๓๐ เมษายน ๒๕๕๑

วิธีการเจริญสติในขณะที่ท้อแท้เพราะงาน

ถาม - อยากทราบวิธีการเจริญสติในขณะที่ทำงานแล้วเกิดความท้อแท้ครับ

ที่ผมพูดมาทั้งหมดเลย มันคือการทำงานให้จิตมันมีความชุ่มชื้น

ให้จิตมันมีความเป็นสมาธินั่นเอง

ถ้าคุณมีสมาธิจิต มีความรู้สึกตั้งมั่นอยู่

ความท้อแท้นะ มันจะปรากฏเป็นอะไรนะ

มันเหมือนกับจิตที่มันต้งๆ อยู่อย่างนี้ สบายๆ อย่างนี้

มันห่อเหี่ยว มันแฟบลง แล้วคุณรู้ทัน

รู้ทัน ณ เวลาที่มันเกิดความแฟบ มันเกิดอาการหดหู่ห่อเหี่ยว

ว่านี่ตอนนี้มันไหลแล้ว มันเริ่มไหลลงแล้ว มันเริ่มย้อยลงแล้ว

ด้วยสติที่คุณเห็นตามจริง แล้วทันเหตุการณ์ ทันสถานการณ์

มันจะทำให้อาการห่อเหี่ยวนั้น เป็นสิ่งถูกรู้ขึ้นมา

ไม่ต่างจากลมหายใจ เดี่ยวมันก็มีเข้า เดี่ยวมันก็มีออก

ความห่อเหี่ยวมันเกิดขึ้นได้ มันก็หายไปเองได้

แต่ถ้าเมื่อไหร่คุณไม่มีสติ ในขณะที่มันห่อเหี่ยวแล้ว มันจะห่อเหี่ยวเลย

อาการที่ไปตามความห่อเหี่ยว ก็คือ ความรู้สึกค่อยๆ จมลง

แบบไม่สามารถลุกขึ้นมาได้

แต่ถ้าคุณมีสติอยู่ มีความสบายอยู่

มีความตั้งมั่นเป็นทุนอยู่ก่อน มีสมาธิจิตเป็นทุนตั้งต้นอยู่ก่อน

พอเกิดความห่อเหี่ยว พอเกิดอาการแฟบขึ้นมา

คุณจะรู้สึกว่าหน้าตาอาการแฟบมันเป็นแบบนี้

ความห่อเหี่ยวหน้าตาเป็นแบบนี้

แล้วอาการห่อเหี่ยวนะ มันจะค่อยๆ สลายตัวไป

คือตอนแรกห่อเหี่ยวมาก แล้วคุณก็จะเห็นว่า เออ พอเราไม่ไหลตามมัน

มันกลายเป็นห่อเหี่ยวน้อยลง มันแฟบน้อยลง มันมีอาการค่อยๆ ฟื้นตัวขึ้น

ไม่ว่าจะเรื่องไหน ไม่ว่าจะเป็นสถานการณ์อะไรก็ตาม

ที่ทำให้คุณท้อแท้ หดหู่ หรือห่อเหี่ยว

ขอเพียงคุณมีสติ คุณจะเห็นว่าแก่นมันอยู่ที่จิต

มันไม่ใช่อยู่ที่สถานการณ์ภายนอก ว่าคุณทำสำเร็จหรือไม่สำเร็จ

อันนี้เป็นอันดับต้น เป็นอันดับแรก

นี่คือวิธีการเจริญสติในขณะที่ทำงานแล้วเกิดความท้อแท้

แต่อันดับที่สองที่คุณจะต้องทำ ก็คือว่าพยายามทำให้มันดีขึ้น

เพราะตัวนี้คือตัวที่ต้นเหตุของความห่อเหี่ยว ของความท้อแท้ที่แท้จริง

ถ้าคุณไม่แก้ที่ต้นเหตุ มาดูที่จิตอย่างเดียว

ในที่สุดต้นเหตุของความห่อเหี่ยวมันก็จะเกิดขึ้นอีก

ซ้ำแล้วซ้ำเล่าๆ แล้วสติคุณจะสู้ไม่ได้

แต่ถ้าหากว่าคุณเจริญสติ เห็นความห่อเหี่ยวโดยความเป็นของเสื่อม

เกิดขึ้นได้ เดียวมันก็หายไปได้ เป็นธรรมดา ขอแค่เราไม่ตามมันไป

ในที่สุดคุณมีกำลังใจกลับขึ้นมาใหม่ มีความชุ่มชื้นกลับขึ้นมาใหม่

ก็ใช้ความชุ่มชื้น ใช้กำลังใจนั้นแหละ

มาแก้ปัญหา มาทำอะไรให้มันดีขึ้นนะครับ

ดั่งตฤณพจนนา ๒

ดั่งตฤณพจนนา
Dungtrin's rhapsody

...เห็นคนตายก็หมายรู้เดี๋ยวก็ตายด้วย
ศพวางนอนอย่างขอนไม้คล้ายอิฐปูน
เหลือเพียงชื่อให้ลือจำทำไมเล่า
เหมือนกับเราเผด็จจำแล้วกลับตาย

อีกไม่ช้าราป่วยแล้วม้วยสูญ
รอขึ้นเผ้าให้เอาศุนย์มานับกาย
เขาก็รอคอยขึ้นเชียงเรียงจากหาย
ซึ่งก็วายกายก็ว่างว่างหมดกัน

ดั่งตฤณ

ภาพโดย mommam
<http://mommamgallery.multiply.com/>
<http://mommam777.multiply.com/>

www.dlitemag.com

แนวโน้มธุรกิจดี แคนี้ก็เลือกลงทุนหุ้นได้แล้ว?

Mr.Messenger

รูปภาพประกอบโดย เชมเบ้

(ต่อจากฉบับที่ ๒๐)

แคลผลประกอบการบริษัทดี แนวโน้มธุรกิจสดใส เราก็สามารถลงทุนในหุ้นตัวนั้นได้เลยทันทีหรือไม่? หรือถามอีกอย่างหนึ่งคือ ด้วยข้อมูลแค่นี้ สามารถตัดสินใจลงทุนได้แล้วหรือ? สิ่งนี้เป็นสิ่งที่นักลงทุนทั้งหน้าใหม่ และหน้าเก่าเถียงกันมาตั้งแต่ตลาดหุ้นไทยก่อตั้งเมื่อ ๓๐ กว่าปีที่แล้ว และไม่ใช่แค่

ตลาดหุ้นไทยเท่านั้นครับ นักลงทุนทั่วโลก ก็มีแนวคิดที่ขัดแย้งกันมาโดยตลอด ดังนั้น ผมขออธิบายในความคิดเห็นส่วนตัว จะถูกหรือผิด ขอให้พิจารณาด้วยตัวเองกันอีกทีครับ

หากราคาหุ้น ขึ้นอยู่กับผลประกอบการที่ยอดเยียม และแนวโน้มของธุรกิจที่ดี แล้วเหตุใด แม้แต่หุ้นตัวที่เราคิดว่าดีที่สุดในตลาดถึงยังแกว่งขึ้นๆลงๆ ให้เราสงสัย แทนที่จะวิ่งขึ้นเป็นเส้นตรงไปเลย ถ้าตอบแบบกวนๆก็คือ ราคาหุ้น อยู่ภายใต้กฎไตรลักษณ์ มันเลยแสดงความไม่เที่ยง (อนิจจัง) ให้เราเห็นตลอดเวลา (ชาๆ) และเอาเข้าจริงแล้ว ราคาหุ้น ก็แสดงให้เห็นถึงความไม่มีตัวตน (อนัตตา) ด้วยเช่นเดียวกัน (เริ่มไม่ฮา... เริ่มงงแทนใช้ไหมครับ ^^)

ขออธิบายความไม่มีตัวตนของราคาหุ้นนะครับ ราคาหุ้นที่อยู่ในตลาดนั้น เป็นราคาพอใจล่าสุดที่นักลงทุนผู้ทำการซื้อหรือขาย ณ ตอนนั้นยอมรับได้ ต้องยั่วว่า “เป็นราคาพอใจล่าสุดที่นักลงทุนผู้ทำการซื้อหรือขาย ณ ตอนนั้นยอมรับได้” เพราะในตอนนั้น ผู้ที่ยังไม่มีหุ้นและไม่พอใจราคาหุ้นเพราะแพงเกินไป ก็จะไม่ตัดสินใจลงทุน ส่วนผู้ที่มีหุ้นแล้ว และไม่พอใจราคาหุ้นเพราะถูกเกินไป ก็จะไม่ตัดสินใจขายหุ้นเช่นเดียวกัน สาเหตุนี้ จะเห็นว่า ราคาหุ้น ถูกกำหนดด้วยความพอใจของนักลงทุน คราวนี้เราลองมาสังเกตที่ใจเราเองดูนะครับ ว่าเราเคยพอใจอะไรนานๆไหม กินข้าวอิ่ม พอใจได้ ๔ หรือ ๕ ชั่วโมงก็กลับมาไม่พอใจใหม่อีกที เพราะความหิวกลับมา หรือ ตอนเริ่มทำงาน เราก็คิดไปว่า ถ้าได้เงินเดือนสูงขึ้นเท่านั้นเท่านี้ ก็น่าจะดี พอมาสำรวจเงินเดือนตอนนี้ หลายคนได้เท่ากับที่เคยคาดหวังไว้ แต่สังเกตไหมครับ... เรายังรู้สึกที่ไม่พอใจอยู่เลย แล้วเราก็มีเหตุผลต่างๆมาอ้างอิงว่า เพราะอะไรถึงยังไม่พอ

ความพอใจนั้นเป็นสิ่งที่แต่ละคนสร้างขึ้นมา ระดับของมันจึงแตกต่างกัน เมื่อกลับมามองที่ราคาหุ้น จึงไม่แปลกที่นักลงทุนในตลาดจะคาดหวังแตกต่างกันไป สุดท้าย ราคาหุ้นก็เลยแสดงความไม่เที่ยงให้เราดู ด้วยการเหวี่ยงขึ้นๆลงๆ แกว่งไปแกว่งมาให้เราเห็นว่า ลงทุนในหุ้นนี้เสี่ยงจริงๆ แล้วมีปัจจัยอื่นอีกไหมที่กระทบกับราคาหุ้น นอกจากความคาดหวังของนักลงทุนที่ไม่เหมือนกัน? มีครับ เราแบ่งปัจจัยที่กระทบกับราคาหุ้นออกเป็น ๒ ปัจจัยหลักคือ

- ปัจจัยภายใน ที่มีผลกระทบกับเฉพาะราคาหุ้นของบริษัทนั้นๆ เช่น ผู้บริหารลาออก หรือ ต้องปิดปรับปรุงโรงงาน เป็นต้น
- ปัจจัยภายนอก ที่กระทบกับบริษัทอื่นๆด้วย เช่น ปัจจัยการเมือง หรือ นโยบายของภาครัฐที่เปลี่ยนแปลงไป เป็นต้น

บางครั้งปัจจัยอื่นๆนี้ ก็มีผลระยะสั้นกับราคาหุ้น แต่บางครั้งก็มีผลระยะยาว ซึ่งวิเคราะห์ได้ไม่ยากเกินความสามารถครับ หากเป็นปัจจัยลบที่ส่งผลในระยะสั้น ราคาหุ้น ก็จะตกลงไปในช่วงเวลาไม่นานมาก ต่อเมื่อเหตุการณ์ผ่านไป ราคาหุ้นก็จะกลับขึ้นมาสร้างจุดสมดุลของความพอใจใหม่

คุยไปคุยมา จริงๆแล้วแค่แนวโน้มธุรกิจดี ปัจจัยพื้นฐานเยี่ยม แค่นี้นักลงทุนก็เลือกลงทุนหุ้นได้แล้วครับ ในระยะยาว ข่าวร้ายต่างๆมักจะผ่านไป บริษัทที่ดีจริงจะสามารถเผชิญ และแก้ปัญหา เพื่อผ่านมันไปได้ครับ พอดิดได้แบบนี้ นักลงทุนแบบเน้นคุณค่า หรือ Value Investor จึงมีแนวคิดในการลงทุนที่ผมชอบมาก นั่นก็คือ “**จงซื้อ เมื่อผู้อื่นกำลังกลัว (ข่าวร้าย) และจงขายเมื่อผู้อื่นโลภ (ข่าวดี)**” ท่องไว้เลยนะครับ สุดท้ายแล้วการลงทุนในหุ้น ไม่ได้ยากอะไรเลย เป็นหนทางในการสร้างผลตอบแทน

ที่ดีกว่าการฝากเงินในธนาคาร แถมยังเป็นเครื่องมือในการจัดดูใจตัวเองได้ดีด้วย เพราะตลาดหุ้น มักจะทำให้เราสุขเกินปกติ และทุกข์เกินปกติ อยู่บ่อยๆ ... ความเกินปกติ ทำให้เราเห็นจิตใจตัวเองได้ชัดกว่าปกตินะครับ

สุดท้าย สิ่งที่ผมอยากเตือน ไม่ใช่เรื่องวิธีการลงทุน แต่เป็นเรื่องความต่อเนื่องในการลงทุน นักลงทุนจำนวนมากประสบปัญหา ขาดความต่อเนื่องในการลงทุน หรือใช้วิธีลงทุนครั้งเดียวด้วยเงินก้อนเดียว แล้วทิ้งยาวไปเลย เพราะลืมนึกไปว่า อะไรในโลกก็ไม่แน่นอน หากเกิดปัญหาวิกฤต (Crisis) ขึ้น ไม่ว่าจะระดับประเทศ หรือระดับโลก ก็อาจมีผลทำให้ราคาค่าหุ้นตกลงได้อย่างรุนแรง เพราะฉะนั้น นักลงทุนต้องมีความต่อเนื่องในการลงทุน และติดตามข่าวสารไปตลอด เช่นเดียวกับการปฏิบัติธรรม ครูบาอาจารย์ ได้ออกกับเราว่า จะขาดความต่อเนื่องไม่ได้ มีลมหายใจที่ไหน มีการปฏิบัติที่นั่น การลงทุนก็เช่นเดียวกันครับ และอย่าลืมลงทุนไป ก็ปฏิบัติธรรมไป ได้เช่นเดียวกัน

ยังคิดถึงใครคนหนึ่งอยู่ดี ทั้งที่เราก็มักมีคนรักแล้ว

โดย พิมพการัง

ใจคนเราก็เป็นแบบนี้แหละ
คือสั่งเอาตามแต่เราพอใจไม่ได้ดอก

ถ้าเลือกได้จริงๆ เราคงสั่งให้ใจรักคนที่ถูกต้อง และหยุดรักได้เมื่อสิ่งนั้นไม่ถูกต้องอีกต่อไป
สั่งใจให้หยุดรัก เลิกห่วงหา เลิกเศร้า เลิกเหงา แต่เราสั่งใจอย่างนั้นได้จริงที่ไหนกันแล้ว

กฎธรรมชาติคือ ใจคนเราซุกซนยิ่งกว่าลูกลิง เดียวก็คิดนั้น เดียวก็แวบไปรู้สึกนี้
เขาอยากจะแวบคิดขึ้นมา เขาก็คิด เดียวก็เรื่องนั้น เดียวก็เรื่องนี้
การพยายามฝืนกฎธรรมชาติ รังแต่จะทำให้เกิดความเครียดค่ะ

ยอมรับว่าใจบังคับกันไม่ได้
แต่บังคับกาย บังคับวาจา บังคับสิ่งหรือบุคคลที่เข้ามาเกี่ยวข้องได้นะคะ

หลายคนทุกข์ใจเรื่องความรักแล้ว ยังเข้าหาสิ่งที่เป็นเชื้อเพลิงปลุกให้ไฟลุกท่วมแรงขึ้นอีก
เจ็บอยู่แล้ว ก็ยังอยากฟังเพลงออกหัก กระทั่งรวมคนออกหักที่เติมความทุกข์ให้กัน
วนเวียนกับความหลังครั้งเก่าๆ สถานที่เก่าๆ ที่เคยไป ของขวัญเก่าๆ ของที่ระลึกทั้งหลาย
หรือดับทุกข์ด้วยการเพิ่มปัญหาให้ตัวเอง หันไปหาสุรา ยาเสพติด หรือทำร้ายตัวเอง

ยามเหงา ทุกข์ใจ ให้ธรรมะเป็นเครื่องคุ้มครอง หรือหาเพื่อนที่จะไม่ทำร้ายคุณเถิดนะคะ
ลองเข้าเว็บที่เป็นเพื่อนคุณได้ด้วยการดับไฟ เช่น เว็บแสงดาวสองทาง
<http://www.star4life.com/forum/> ก็ได้ค่ะ

ถามว่าผิดไหม
ลองพิจารณาแยกดูค่ะ

ถ้าคิดถึงอย่างเดียว แต่ไม่ได้เจอกันแล้ว

แสดงว่าความคิดนี้ไม่ผิดต่อคนอื่น ไม่ผิดต่อคู่คนใหม่ของเขา แถมเจ้าตัวอาจจะไม่รู้เรื่องเลยก็ได้

แต่ถ้ามีผลต่อการทำงาน หรือ ครอบครัว

เช่น ทำให้พ่อแม่ หรือ คนสำคัญที่ยังอยู่กับคุณจริงๆ ต้องเจ็บปวด

แสดงว่าผิดต่อการทำงาน หน้าที่ ความรับผิดชอบ และความสัมพันธ์ที่เป็นจริงในปัจจุบัน ค่ะ

ถ้ามีผลทำให้ไม่ดูแลตัวเอง ไม่รักษาสุขภาพ เวลากินไม่กิน เวลานอนไม่นอน

ทำให้ดวงจิตหม่นหมอง เศร้าซึม สติไม่เกิด สมาธิลดลง

แบบนี้ถือว่าผิดต่อตนเอง ไม่รักตัวเอง และไม่ช่วยแก้ปัญหาเลยคะ

ความรู้สึกเพียงอย่างเดียว ประกติจะไม่ทำร้ายเรานักหนานะคะ

แต่ความคิดที่สวาทต่อ ดำดิ่ง พยายามเชื่อมโยง เปรียบเทียบหาเหตุผลต่างๆ

รวมทั้งคำถามว่า ทำไม เพราะอะไร กับใคร ฯลฯ ต่างหากที่เป็นเหมือนหนามแหลม

ความรู้สึกในใจบังคับไม่ได้

แต่ความคิดที่ถักทอ ประแต่ง เพิ่มเสริมมากมายนี้ ช่วยปล่อยออกจากใจได้ไหมคะ

แค่รู้ให้ทัน แคปล่อยเบาๆ เดี่ยวเดียวความคิดจะจางตัวลงเอง

ถ้าคุณมีใจแวบๆ คิดถึงเขา

นาที่ต่อไปนี้ คุณมีทางเลือกกว่าจะปล่อยตัวเองให้คิดถึงเขาต่อ

หรือหันกลับมาทำงาน ดูแลตัวเอง ให้เวลากับคนใกล้ชิดมากขึ้น

ทำสิ่งที่เป็นกุศล แซ่ฮ่อมใจไว้กับสิ่งดีงาม หลีกเสี่ยงการเติมเชื้อไฟ

สร้างกรอบคุ้มครอง ที่มั่นคงด้วยศีลห้า มีกัลยาณมิตรแวดล้อม

รักษาสติให้ดี รู้ตัวให้ทันนะคะ

เวลา รักษาได้ทุกสิ่ง รวมถึงความเจ็บปวดในใจ

ปล่อยเขาไว้กับอดีต ใช้ชีวิตอยู่กับปัจจุบันให้มากที่สุดกว่าคะ

มานมนตรา ฉบับที่ ๑๖

วรรณกรรมหัวใจ

โดย ชลนิล

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

สนามหญ้ากว้างถูกแทนที่ด้วยโถงบุฟเฟต์ยาวเหยียด ด้านหน้ายกพื้นเป็นฟลอร์เรียบ และลึกเข้าไป ตั้งเวทีดนตรีขนาดย่อม กำลังบรรเลงเพลงคลอบรรยากาศ

สปอตไลท์ขนาดใหญ่ส่องดวงตั้งขนานข้างบริเวณงาน หน้าเวทีติดแผงไฟหลากสี ส่องแสงกะพริบพราย ตามต้นตะแบกใหญ่ริมสนาม ประดับประดาด้วยไฟดวงเล็กๆ เต็มไปหมด

บรรดาแขกเหรื่อ ต่างแต่งตัวประดับประดาด้วยเสื้อผ้าสุดหรู เครื่องประดับราคาแพง จับกลุ่มคุยกันอย่างออกรส มือถือแก้วค็อกเทล พูดคำห้วนเหวคำ บางคนพูดคุยกันด้วยสีหน้าฉาบรอยยิ้ม แต่แววตาไม่มีความรื่นรมย์สักน้อย

“ตาชิตกับแม่พลอยยังไม่มาอีกนะคุณ” คุณฉัตรจรีมองทางประตูใหญ่และกระซิบบอกสามี

“เดี๋ยวมันก็มาน่า เป็นห่วงไปได้อ” คุณธมเอ็ดเบาๆ ก่อนจะหันไปคุยกับเพื่อนพ้องกลุ่มนักธุรกิจ แวดวงเดียวกัน ผู้เป็นภรรยาชอบคอนเสิร์ตมาก่อนทำตัวกลมกลืนกับเหล่าคุณหญิงคุณนายได้ในเวลานั้น

“มัค...มัคมานี่หน่อยซี” คุณธมเห็นหลานชายกับปิ๊กแก้วอยู่ใกล้ๆ จึงเรียกเข้าร่วมวงสนทนา

“นี่ใจคุณ...หลานชายผม...มรรคาลูกชายหัดเขา...นี่ก็หลานสาว...ปิ๊กแก้ว” ผู้อาวุโสแนะนำมรรคาและปิ๊กแก้วทำความเคารพตามธรรมเนียม มีการพูดคุยวิสาสะพอเป็นมารยาท

คุณหญิงคนหนึ่งพิศมองปิ๊กแก้วแล้วเอ่ยชมตรงๆ

“หนูนี้สวยจังนะ...เรียนอยู่ชั้นไหนแล้วจ๊ะ”

“มหาวิทยาลัยปีสาม จะขึ้นปีสี่แล้วค่ะ” เด็กสาวยิ้มรับ

“อายุเท่าไรแล้วจ๊ะ”

“จะครบยี่สิบแล้วค่ะ” เด็กสาวออกจะอึดอัดเล็กน้อย

“ด้าย เป็นสาวแล้วก็สวยอย่างนี้ พี่ชายคงหวงน่าดูละสิ” คุณหญิงสัพยอกมรรคา

“ก็ใช่สิคุณ...เรามีกันแค่สองคนพี่น้องเท่านั้นนี่” คุณธมตอบแทนหลานชายด้วยสีหน้าชื่นชม

“เขาเก่งกันทั้งพี่ทั้งน้อง นี่พอหนูแก้วเรียนจบก็คงได้ช่วยพี่เขาทำงานนั่นแหละ”

มรรคาและปิ๊กแก้วทำสีหน้าเรียบร้อย ตอบรับตามเรื่องตามราว งานเลี้ยงยังคงดำเนินตามครรลองของมัน ไม่มีใครรู้ว่า...ระเบิดลูกใหญ่ ใกล้จะลงในเวลาอีกไม่นาน

“รถเยอะอย่างนี้จะจอดตรงไหนดีละคุณ” ชิดชนะบุตรเขยคุณธมเอ่ยขึ้นกับภรรยา

“ไม่รู้สิคะ ข้างหน้าก็จอดเต็มไปหมด” พลอยใสตอบสามีอย่างจนปัญญา

“เวอร์กรรม...นี่ขนาดบ้านพอเราแท้ๆ นะเนี่ย” ชายหนุ่มบ่น

“คะ...คะ เดี่ยวพลอยจะออกไปดูให้ว่าตรงไหนว่างบ้าง เราจะได้ไม่ต้องเสียเวลาขับรถวนไปวนมา...คุณแม่ท่านคงรอגעแล้ว”

พลอยใสเปิดประตูลงไปยืนบนถนน เดินหาที่ว่างพอจะจอดรถได้ จากริมกำแพง หญิงสาวเห็นที่จอดรถในบ้านเต็มชนิดไม่สามารถแทรกเข้าไปได้เลย ส่วนริมถนนด้านนอกก็จอดเรียงเกือบตลอดสองข้างทาง ซึ่งไม่น่าแปลกใจนัก เพราะบิดาหล่อนเป็นนักธุรกิจชั้นแนวหน้าของเมืองไทย มีการคบหาผู้คนกว้างขวาง ทั้งระดับนักธุรกิจด้วยกัน รวมถึงข้าราชการชั้นผู้ใหญ่หลายๆ กระทรวง

ชิดชนะไม่รู้ว่ภรรยาตนเองเดินหาที่จอดรถไปถึงไหน จึงเปิดเพลงฟังฆ่าเวลา แต่แล้วเสียงเพลงที่กำลังเจื้อยแจ้วก็หยุดลง รวกับมีใครมาปิดสวิตช์ ชายหนุ่มก้มลงดู เห็นไฟจากหน้าปัดวิทยุยังสว่าง

ขณะที่ความสงสัยเข้ามาเยือน ชายหนุ่มเริ่มได้กลิ่นแปลกๆ แขนขาชาชา...

“เหอ...เหอ...” เสียงแหบพร่าต่ำลึกดังอยู่ริมหู เขาเงยหน้าขึ้นแล้วผงะหงาย เมื่อเห็นใบหน้าหนึ่งก้มต่ำแทบชิด...มันเป็นใบหน้าสีคล้ำๆ ชิด นัยน์ตาโปนเหลือกขาว มันกำลังแสบแหยกเขี้ยว ถมึงทิ้ง

ชายหนุ่มพูดอะไรไม่ออก นัยน์ตาของมันค่อยๆ พลิกกลับเป็นสีแดงฉานด้วยเส้นเลือด ลูกตาดำของมันเร็นลึกและน่าสะพรึงกลัว...ชิดชนะกำลังถูกดูดให้จมดิ่งสู่ความมืดในดวงตามัน...

โต๊ะอาหารสำหรับแขกพิเศษอยู่ด้านหน้าเวที คุณธมนั่งหัวโต๊ะเป็นประธาน คุณฉัตรฉวีเคียงข้าง จากนั้นก็เป็นคนใหญ่คนโตในแวดวงต่างๆ นั่งลดหลั่นกันไป มรรคากับปิกแก้วนั่งเกือบสุดโต๊ะ มีชิดชนะและพลอยใสนั่งฝั่งตรงข้าม เหนือขึ้นไปเป็นคุณสุณี อาธนาและครอบครัว ซึ่งเพิ่งเดินทางมาจากต่างประเทศ เพื่อร่วมงานพี่ชาย

บนเวที แพรวาลูกสาวคุณธมอีกคนกำลังทำหน้าที่พิธีกรดำเนินรายการ พูดคุยเข้าเพลงและสร้างความรื่นเริงเป็นกันเองกับแขก

ปิกแก้วนั่งเขี่ยอาหารในจาน ใบหน้ายังคงยิ้มแย้ม แต่ท่าทางอึดอัด มรรคานั่งข้างๆ กำลังคุยกับผู้ส่งออกสินค้ายใหญ่คนหนึ่งของไทย เกี่ยวกับเรื่องการทำงานที่เด็กสาวไม่อาจสอดแทรกเข้าไปได้

“อาหารไม่อร่อยหรือจ๊ะ” ชายหนุ่มหันมากระซิบถาม เด็กสาวย่นจมูกใส่ รู้ดีว่าทุกอิริยาบถของตนไม่เคยผ่านสายตามรรคาไปได้

“พี่มค์ก็ไม่ค่อยกินอะไรเหมือนกันนั่นแหละ ถ้าป้าเล่มรู้เข้าโกรธตายเลย”

“ก็อย่าบอกแกสิ อีกอย่างอาหารบนโต๊ะนี้ส่วนมากเป็นของทางโรงแรมจัดมาทั้งนั้น”

“มางานเลี้ยงแท้ๆ พี่มค์ยังคุยเรื่องหนักๆ อีก” เด็กสาวบ่น ชายหนุ่มใช้ข้อนิ้วเคาะหน้าผากหล่อนเบาๆ

“นานๆ พี่จะมีโอกาสได้คุยเป็นกันเองกับท่านทั้งที อีกอย่างมันก็เป็นประโยชน์ต่องานของเราด้วยนี่จ๊ะ”

“คะ แก้วไม่ว่าอะไรแล้วอย่าตีมนักนกะ ไม่จั่นคินนี้ แก้วเป็นโซเฟอร์เองด้วย”

มรรคายกแก้วขึ้นจิบอย่างล่อๆ

“ไม่เม้าห rokok แค่นี้...เอาไว้เลิกงานแล้วเราไปหาอะไรกินกันต่อก็ได้”

“แน่นอนคะ”

มรรคาพยักหน้า ปีกแก้วยิ้มออก ไม่ทันสังเกตว่าฝั่งตรงข้ามโต๊ะกำลังมีสายตาคู่หนึ่ง จับจ้อง
หล่อนและพี่ชาย

“มองอะไรนะซิด...” พลอยใสเพ่งสังเกตกิริยาแปลกๆ ของสามี

ชายหนุ่มหันมา แม้ท่าทางจะไม่ผิดปกติ แต่ลึกเร้นในดวงตา มีแววว่างเปล่าคล้ายคนที่ไม่มี
ควบคุมตนเอง

“เปล่า” เสียงตอบแปร่งๆ

“พลอยคิดว่าคุณมองดูพี่น้องคุณนั่นซะอีก” พุดพลาญปรายตาไปยังมรรคาและปีกแก้ว

“คุณเกลียดพวกเขาหรือ” สามีถาม

“เปล่า” พลอยใสยกไหล่ “คุณแม่ต่างหากที่เกลียด ส่วนพลอยเองเฉยๆ ไม่ได้เกลียด แต่ก็ไม่ได้
นึกพิศواسชอบพออะไรกัน”

“แต่เขาก็เป็นญาติของคุณนี่”

“ว่าอย่างนั้นก็ได้” หญิงสาวไม่ใส่ใจ “แต่ใครๆ เขาก็รู้กันทั้งนั้นว่าสองคนนั้นเป็นแค่พี่น้อง
กำมะลอ ญาติจันจรงๆ ก็แค่ผู้ชายคนนั้น”

“จันเธอ” ปรกกายบางอย่างแวบผ่านในดวงตาของซิดชนะ

“อะไรกันคุณ...เรื่องนี้คุณก็รู้ มาทำเป็นแปลกใจไปได้” พลอยใสตั้งข้อสังเกต

“จันเธอ” ชายหนุ่มทวนคำเดิมอีกครั้ง พร้อมกับเสหัวเราะกลบเกลื่อน

ทางด้านคุณสุณีที่กำลังพูดคุยกับธนา ผู้เป็นพี่ชายและครอบครัวของเขาอย่างแจ่มใส ความที่
ไม่ได้พบกันนาน จึงมีเรื่องคุยมากมาย จนไม่ทันสังเกตสนใจคนอื่นๆ

แพรวายืนรออยู่บนเวที จนกระทั่งนักร้องๆ เพลงจบ จึงเดินไปที่ไมค์ พุดเชิญบิดาออกมากล่าว
ขอบคุณบรรดาแขกเหรื่อ

คุณธมลุกขึ้นท่ามกลางเสียงปรบมือกราวใหญ่ ก้มศีรษะให้กับผู้อาวุโสกว่า จัดเสื้อผ้าเรียบร้อย
แล้วเดินออกจากโต๊ะ...อีกไม่กี่ก้าวจะถึงเวที ผู้เป็นประธานในงานต้องหยุดชะงัก ยืนนิ่ง

“เปรี้ยง...ครืน”

สายฟ้าสว่างวาบ ตามด้วยเสียงกัมปนาทของฟ้าร้อง ทุกคนเงยหน้ามองฟ้าพบประกายสีเงินยัง
แลบปลาม หลายชั่วแวบก่อนจะจางหายไป

มรรคาเกร็งมือที่จับแก้ว หลายคนสะดุ้งเฮือกกับความวิปริตของดินฟ้าอากาศ คุณธมเงยหน้ามอง
ฟ้าด้วยความงุนงง ก่อนตั้งสติเดินขึ้นเวที

“มีคนเคยบอกว่า ชีวิตเริ่มต้นเมื่ออายุสี่สิบ” คุณธมเริ่มต้นพูด แต่มรรคาหลับกวาดสายตาสังเกตดู
ความผิดปกติรอบๆ งาน มองผู้คนที่กำลังฟังคำกล่าวขอบคุณ จนหันมาพบนัยน์ตาสุกใสของเด็กสาวข้าง
กาย

“มีอะไรผิดปกติมั๊ยคะ” ปีกแก้วกระซิบถาม ชายหนุ่มไม่ตอบ แววต่ายังกลางแคลง

“แต่สำหรับผม...อายุหกสิบก็ไม่จำเป็นว่าเป็นบั้นปลายชีวิต” คุณธมยังพูดต่อไปเรื่อยๆ “ผมยังมีสิ่ง
ต่างๆ ต้องทำอีกมากมาย...มีคนอีกหลายชีวิตที่อยู่ในความดูแลของผม”

คำพูดต่อเนื่องไม่ขาดสายสมกับเป็นผู้เจนเวที มรรคาฟังลงของตนพูด แต่สมองไม่ได้ซึมซับเสียงจากไมโครโฟนนั้นเลย

“สุดท้ายนี้ ผมต้องขอขอบคุณแขกผู้มีเกียรติทุกท่าน...” คำกล่าวปิดท้ายเป็นไปตามธรรมเนียมผู้ฟังปรบมือกราวใหญ่ คุณธมโค้งรับก่อนลงจากเวที

“คะ...ต่อจากนี้ไป...” แพรวรับหน้าที่พิธีกรต่อ “จะเป็นการเดินรำ...ขอเชิญเจ้าภาพและภรรยา มาเปิดฟลอร์ด้วยคะ”

คุณธมหันมาทางเวที พลังหัวเราะโบกไม้โลกมือเป็นเชิงปฏิเสธ แต่หญิงสาวกลับปิดไม้แล้วลงมาขอร้องอย่างสนุกสนาน แว่วเสียง... “เอานาคูณพอ...นะคะ งานวันเกิดทั้งที คุณพ่อยังไม่แก่หรอก” ...ดังไม่ขาดระยะ

ทั้งเจ้าภาพและภรรยาจะทนต่อคำขอร้องแถมบังคับจากลูกสาวคนเล็กได้ จึงยอมเดินรำเปิดฟลอร์แต่โดยดี

เริ่มต้นด้วยเพลงลีลาศเก่าๆ โดยเสียงร้องหวานใสของนักร้องสาวประจำวง ปีกแค้นนั่งมองคู่เดินรำด้วยแวตาสุกสนาน แสงไฟหลากสีบนเวทีกำลังเล่นลวดลายบนพื้นและผู้คน ทำให้ดูราวกับเป็นโลกอีกแห่ง ที่เปี่ยมด้วยความแพรวพราวไม่มีที่สิ้นสุด

“เดินรำกันมัย” เสียงนุ่มๆ ดังใกล้หู เด็กสาวหันไปยิ้มให้คนพูด แกล้งเขี่ยปลายหางเขาเบาๆ

“พี่มค์อยากเดินรำหรือคะ” ชายหนุ่มไม่ตอบ ถึงอย่างนั้นปีกแค้นก็รู้ว่ามรรคาไม่ใช่คนที่ชอบ หรือสนุกกับงานรื่นเริงได้ง่ายๆ

“อย่าฝืนใจนะคะ แก้วหาคู่เดินรำได้อยู่แล้ว” เด็กสาวแกล้งหยอด เขายิ้ม

“พี่เต็มใจ” คำพูดสั้นๆ เพียงเท่านี้ กลับทำให้ผู้ฟังหัวใจพองฟู

ทั้งคู่ก้าวเข้าไปสู่อ้อมแขนแห่งเสียงเพลง ถูกอำนาคดนตรีกำหนดให้ไหลเลื่อนไปตามจังหวะ... สองร่างพลิ้วพราวคล้ายปลาที่ว่ายวนในระลอกน้ำ ท่ามกลางผู้คนเต็มฟลอร์

ฉับพลัน... “ป/”...เสียงทึบๆ ดังขึ้นก่อนจะมีเสียงดังคล้ายๆ กันตามเป็นชุด

“ป/ร...ป/ร...ป/ร” พลุไฟสว่างจ้า แสงสีแดง ส้ม เขียวกระจายเต็มท้องฟ้า เสียงฮือฮาของแขกดังแข็งแะ มีเสียงปรบมือดังกราวใหญ่ ทุกคนแหงนมองท้องฟ้า มีคำชื่นชมยินดีตามมาไม่ขาดสาย แต่กลับมีสองคน ก้มหน้าดูดิน...

คนแรกคือคุณฉัตรฉวี...

ดวงตาหลอนว่างเปล่า ไร้แวว เหมือนคนไม่มีวิญญาณ คุณธมไม่ทันสังเกตภรรยาตนเพราะมัวแต่มองพลุไฟ พร้อมกับพึมพำแปลกใจ เกมซับซ้อน

“ใครมันมาทำเซอร์ไพรส์คนแก่นี้ ท่าทางจะหมดหลาย ขออนุญาตเขาหรือยัง...คุณรู้มัย” ถึงจะไม่ได้รับคำตอบ แต่เจ้าตัวก็ไม่ใส่ใจ

อีกคนคือชิตชนะ

สายตาเขาพุ่งแน่วไปยังปลายเท้า นัยน์ตาแดงฉาน ใบหน้าซีดขาว และสีกลงไป มีความดำมืดอันน่าสะพรึงกลัวแอบแฝงในแววตา

พันเกลียวนั่งอยู่กลางกองหนังสือและอัลบั้มรูปถ่ายเก่าๆ ค้นหาสิ่งที่สามารถบอกเรื่องราวของตนเองได้ แม้ว่าบิดาหล่อนจะไม่ใช่มนุษย์คนธรรมดาที่กินหรือช่างสะสมนัก แต่ท่านก็มีหนังสือธรรมะมากมาย รวมถึงหนังสือเก่าๆ หลายเล่มที่หล่อนอาจหาคำตอบจากมันได้

หญิงสาวยอมรับว่าครั้งหนึ่ง หล่อนน่าจะเป็นวิญญาณที่ถูกควบคุมโดยอำนาจของจ้าวและปีศาจหมอผี แต่หล่อนหลุดรอดออกมาได้อย่างไร พ่อเป็นคนช่วย...ใช่หรือไม่...หล่อนกำลังหาหลักฐานมาสนับสนุน

‘ยาย’ ซึ่งเป็นคนแก่คนแก่คนเดียวแล้วว่า พ่อแม่หล่อนไปเยี่ยมหลวงลุง อาจารย์ของพ่อซึ่งอาพาธหนัก เวลานั้นแม่กำลังท้องอ่อนๆ

หญิงสาวกำลังค้นหาว่า ‘อาจารย์’ ของพ่อเป็นใคร และวัดที่ท่านจำพรรษานั้นอยู่ที่ไหน คำตอบที่ได้ทำให้หล่อนยิ่ง ‘หลวงลุง’ เป็นพระสงฆ์ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบองค์หนึ่ง ท่านมีชื่อเสียงและลูกศิษย์ลูกหามากมาย และวัดที่ท่านจำพรรษา ก่อนจะมรณภาพนั้น เป็นวัดดัดจริตแม่น้ำ ไม่ห่างจากที่ดินผืนที่กำลังมีปัญหาของมรรคา

แรกทีเดียวพันเกลียวคิดจะไปดูที่วัดนั้น แต่จากข้อมูลเพิ่มเติมบอกว่า หลังจากหลวงลุงมรณภาพ วัดก็เสื่อมโทรมลง พระเถระแตกกระसानชานเซ็นไปอยู่ที่วัดอื่นๆ มันจึงไม่มีประโยชน์ที่หล่อนจะไป

เวลานี้หล่อนค่อนข้างแน่ใจในเปลวที่ว่า...พ่ออาจพบและช่วยหล่อนออกมา จนหล่อนได้มาเกิดเป็นลูกพ่อ...แต่เพราะเหตุใด หล่อนถึงมี ‘สัญญา’ บางอย่างกับกะพ่อ แล้วสัญญานั้น กล่าวว่อย่างไร

ฟลอร์เต้นรำเริ่มว่างวาย เนื่องจากผู้ใหญ่โดยมากจะเต้นรำพอเป็นพิธีเพื่อให้เกียรติกับเจ้าภาพ จากนั้นจะกลับมานั่งคุยที่โต๊ะ ปลอ่ยให้หนุ่มสาววาดลวดลายแทน

ปีกแก้วเต้นรำได้สองสามเพลงกับมรรคา และญาติที่พอรู้จักบางคน จากนั้นจึงขอตัวจากคู่เต้นรำเพื่อเลี้ยงไปเข้าห้องน้ำ

ห้องน้ำรับแขกที่คุณธรมเตรียมไว้สำหรับงานเลี้ยงค่อนข้างกว้าง อยู่ด้านหลังตัวบ้าน ใกล้กับเรือนครัว ปีกแก้วเปิดก๊อกน้ำ ใช้มือรองแล้ววกล้างหน้าจนสดชื่น เมื่อเงยหน้า เจาที่สะท้อนกระจกออกมา เป็นใบหน้าเด็กสาว ดวงตากระจ่างสดใส ใบหน้าตกแต่งพองาม ทรงผมเก๋สมัยวัย พอมองรวมๆ ปีกแก้วแทบจำตัวเองไม่ได้

เด็กสาวซบหน้าเบาๆ จากปลายหางตา หล่อนเห็นเงาแวบวาบเหมือนมีคนมาใช้ห้องน้ำ แต่พอหันกลับก็พบแต่ห้องน้ำโล่งๆ...ซบหน้าจนแห้ง ตกแต่งผมอีกเล็กน้อย ทันใดนั้น เด็กสาวรู้สึกเหมือนมีร่างหนึ่งกำลังโหมเข้าใส่หล่อนอย่างรวดเร็ว ปีกแก้วเบี่ยงตัวหลบตามสัญชาตญาณ

“พริบ” ไฟดับโดยไม่มีต้นสายปลายเหตุ

“เพลิง” เสียงกระจกแตกดังตามมา เด็กสาวถอยกรูดชิดผนัง นัยน์ตายังไม่ชินกับความมืด ทำให้รู้สึกเหมือนตกอยู่ในกันถ้ำดำลึก พยายามเงยหูฟังเสียงฝีเท้า และจับการเคลื่อนไหว

‘มัน’ อยู่ใกล้ๆ นี่เอง และดูเหมือนจะไม่ยี่หระต่อความมืดสักเท่าใด เสียงก้าวเท้าอย่างสามชุกดังเข้ามาเนิบช้า ราวกับมันใจว่าเหยื่อไม่มีทางรอด

“คุณอา...คุณอาขา” ปีกแก้วตะโกนร้องขึ้นดังในใจ แต่ไม่มีการตอบรับ เด็กสาวตัวสั่นระริก พยายามแนบตัวชิดผนัง ค่อยๆ คืบคลานไปด้านข้าง จนเท้าสะดุดกับอะไรบางอย่างจึงหยุด

ขณะหล่อนหยุด 'มัน' ก็เข้าใกล้แทบจะได้ยินเสียงลมหายใจซึ่งกันและกัน ปีกแก้วชะงักเมื่อได้ยินเสียงลมหายใจ สัมผัสจากเท้าบอกว่า สิ่งที่ยาวทางหนึ่งคือกระป๋องน้ำใบหนึ่งซึ่งบรรจุน้ำเกือบเต็ม ชั่วโมงที่ที่มันกระโจนเข้ามา ปีกแก้วก้มลงหยิบถึงน้ำ แล้วสาดไปข้างหน้าสุดแรง

"แค็ก แค็ก" เสียงไอของผู้หญิง เด็กสาวกำหนดทางไว้แล้ววิ่งตะบึงออกไปตรงที่คิดว่าเป็นประตูทันที ก่อนถึงประตู หัวไหล่กระทบเข้ากับร่างของใครบางคนที่คุณเหมือนรีบมาขวางทาง แต่ร่างนั้นกลับถลาล้ม

ประตูเปิด แสงไฟจากภายนอกสว่างจ้า เด็กสาววิ่งอย่างไม่คิดชีวิต ผ่านเรือนครัว จนถึงบริเวณหน้าบ้านไม่ห่างจากงานเลี้ยงนัก ทันใดร่างของหล่อนก็ชนกับร่างสูงแข็งแกร่งร่างหนึ่ง ความตื่นตระหนกทำให้ปีกแก้วถอดเขาแน่น

"พี่มด ช่วยแก้วด้วย พี่มด" เจ้าของร่างโอบหล่อนเข้ามาไว้นับจากสัมผัสทำให้เด็กสาวได้สติขึ้นตัว และเงยหน้าขึ้น...แต่ทว่า

"ซิด คุณกำลังทำอะไรนะ" เสียงที่ไม่เบาหนักของพลอยใสดังกระทบหู ยิ่งย้าให้ปีกแก้วแน่ใจว่าอ้อมกอดนี้ไม่ใช่ของมรรคา

"ผมทำอะไรหรือ" เสียงพูดเนิบเนื่อย วงแขนยังไม่คลาย ปีกแก้วพยายามดิ้นรน แต่ไม่อาจหลุดออกมาได้

"ก็เห็นอยู่สองตาว่าคุณกอดเด็กคนนี้อยู่" แม้จะลดความดังของเสียง แต่ความเข้มข้นยิ่งเพิ่มขึ้น ชิดชนะส่ายยิ้ม เป็นรอยยิ้มที่น่าขัง น่าอัปยศในสายตาของปีกแก้ว

"ปล่อยนะ" เด็กสาวพยายามมือเขาออก แต่ยิ่งทำให้วงแขนกระชับแน่นขึ้น

"คุณก็น่าจะรู้ว่า ผมคงไม่กอดใคร ถ้าคนคนนั้นไม่ให้ทำผมก่อน" คำพูดเนือยๆ ดูเหมือนเป็นเรื่องธรรมดา ทำให้ปีกแก้วร้อนวาบไปทั้งร่าง

"มีอะไรกันนะ"

เสียงของผู้มาใหม่ดังขึ้น ทุกคนหันไปมอง ชิดชนะค่อยปล่อยปีกแก้วจากวงแขน

พอเห็นหน้าผู้มาใหม่ เด็กสาวแทบไร้เรี่ยวแรง ต้องอาศัยพึดต้นตะแบกใกล้ๆ

**คุณฉัตรฉวี คุณธม คุณสุณี คุณธนา มรรคาและผู้ใหญ่บางคนในงานต่างเดินเข้ามา
สมทบกัน เมื่อเห็นท่าทางผิดปกติของคนทั้งสาม**

เค้าวามยุ่งยากปรากฏขึ้นแล้ว

ปึกแก้มองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นด้วยความงุนงง ความตื่นตระหนกจากเหตุการณ์ในห้องน้ำประกอบกับตกใจที่พบชิตชนะ ทำให้หลอนตั่งสติไม่อยู่ ได้แต่ยืนฟังชินชนะพูดอยู่คนเดียวโดยไม่สามารถตอบโต้

ชิตชนะเล่าว่า เขาตั้งใจจะขึ้นไปบนบ้าน แต่บังเอิญเจอปึกแก้มที่เชิงบันได ปึกแก้มเป็นฝ่ายเริ่มต้นชวนเขาคุย เขาเห็นว่าหลอนเป็นญาติ จึงยินยอมด้วย แต่ปึกแก้มไม่หยุดแค่การพูดจา หลอนให้ทำเขา ชวนเขาไปคุยในที่ลับตา เขาเห็นไม่เหมาะสมจึงพยายามเสียงออกมา แต่ปึกแก้มกลับมากอดเขาไว้จนกระทั่งพลอยใสมาเห็น

คำพูดทุกคำเป็นเสมือนน้ำร้อนที่รินราดจิตใจเด็กสาว ใบหน้าปึกแก้มแดงชานแล้วกลับเผือดซีดเป็นครั้งแรกในชีวิต ที่หลอนถูกปรักปรำด้วยข้อหาที่ไม่มีมูลความจริง

มรรคายืนฟังทุกคำพูดของชิตชนะตั้งแต่ต้นจนจบ ใบหน้าเขาสงบเรียบเฉย แต่แววตากลับเข้มขุ่นขึ้นทุกขณะ

“ไม่จริง” มรรคาพูดขึ้นทันทีที่ฟังจบ คำพูดของเขาปลุกปึกแก้มขึ้นมาจากอาการขาดสติ

“คุณชิตชนะโกหก” เด็กสาวกล่าวเสียงสั้นๆ ก่อนจะเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับหลอนให้ทุกคนฟังด้วยน้ำเสียงกลั่นสะอื้น

“เล่านิทานเก่งนี่หลอน” น้ำเสียงอันเย็นเยียบของคุณฉัตรจวีดังขึ้นมา “มีหลักฐานอะไรมายืนยันกันล่ะ”...แต่เรื่องที่เธอกอดชิตชนะนะ เมียเขาเห็นอยู่ทนโท่” เสียงยิ่งดังขึ้นเรื่อยๆ

“เบาๆ ก็ได้คะคุณพี่” คุณฉัตรพยายามประนีประนอม แล้วก็มองซ้ายมองขวา ทำตัวไม่ถูก

ได้ฟังอย่างนี้ปึกแก้มยิ่งสับสน จิตใจที่เพิ่งตั้งหลักได้กลับชวนเขวอีกครั้ง...หลอนจะหาหลักฐานจากไหน...

“ไปดูที่ห้องน้ำสิ” คุณธนาเอ่ยขึ้นอย่างคนทำตัวเป็นกลาง “ปึกแก้มเขาได้ยินเสียงกระຈကဲแตก ก็แสดงว่ามีกระຈကဲแตกจริงๆ แค่นี้น่าจะเป็นหลักฐานได้”

นัยน์ตาคุณฉัตรจวีทอประกายกร้าว เป็นแววตาเดียวกับชิตชนะ

ห้องน้ำที่ทุกคนเห็นอยู่ในสภาพเรียบร้อย ไม่มีกระຈကဲบานใดแตกเสียหาย กระป๋องน้ำถูกวางไว้มุมห้อง ไม่มีร่องรอยว่าเคยถูกเคลื่อนย้ายมาก่อน กระทั่งหลอดไฟก็เปิดปิดได้ตามปกติ

มรรคาพยายามหาพิรุณ พบแต่เพียงความเปียกชื้นบนพื้นห้องน้ำเท่านั้น

“นี่นะหรือหลักฐานของพวกเธอ” คุณฉัตรจวียิ้มอย่างมีชัย แล้วเดินออกมาจากห้องน้ำ

ใบหน้าเผือดของปึกแก้ม ยิ่งซีดลงไปกว่าเก่า หากไม่มีสายตาอาหารจากมรรคา หลอนคงไม่อาจทรงตัวได้แม้แต่นาทีเดียว

“คราวนี้คงเชื่อได้แล้วสินะครับ ว่าผมพูดความจริง” ชิตชนะพูดเยาะๆ

“ฉันว่า ถ้ามีอะไร เราควรไปพูดกันที่ห้องรับแขกดีกว่า” คุณธมซึ่งเป็นผู้ฟังมานาน เอ่ยปากออกมาในที่สด

“พลอยว่าเราคงไม่มีอะไรต้องพูดกันอีกแล้วค่ะ” พลอยใสพูดอย่างเหยียดๆ

“พลอยใส” คุณธรมเรียกเสียงหนัก นัยน์ตาดำการบอยู่ในที่

พอกลุ่มคนเคลื่อนขบวนจากห้องน้ำ ผ่านโรงครัว เข้าสู่ตัวบ้านแล้ว สภาพห้องน้ำที่ใครๆ เห็นว่า
เรียบรอยกลับเปลี่ยนไป แม้ความเปียกชื้นยังคงเดิม ไม่มีร่องรอยเศษกระจกแตกเกลื่อน แต่บนผนังเหนือ
อ่างล้างหน้าอ่างหนึ่งกลับว่างเปล่า ไม่มีกระจกเงาติดอยู่อย่างที่ทุกคนเห็นกัน

(โปรดติดตามต่อฉบับหน้า)

ชวนคิดชวนรู้ ฉบับที่ ๒๑

ชวนคิดชวนรู้

ชวนคิดชวนรู้ ฉบับที่ ๒๑ ขอเชิญให้ท่านผู้อ่านมาชวนคิดชวนรู้

กับคำศัพท์เกี่ยวกับมิถุนายน กันนะคะ ทราบคำตอบแล้ว ส่งคำตอบได้ที่นี้คะ --> [คลิกที่นี่](#)

ร่วมสนุกภายในวันศุกร์ที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๕๓

ผู้โชคดีจะได้รับ **วิธีดีการบรรยายของคุณดังตฤณ** จำนวน ๑๐ รางวัลค่ะ ^_^/

จงเลือกคำที่เกี่ยวข้องกับคำอธิบายในแต่ละข้อ จากกลุ่มคำต่อไปนี้

มิถุนาอาชีวะ มิถุนาวายามะ มิถุนาสติ มิถุนาสังกับปะ มิถุนาญาณ

มิถุนาวิมุตติ มิถุนาปฏิญญา มิถุนากัมมันตะ มิถุนาสมาธิ มิถุนาวาจา

๑. เห็นผิด, ความเห็นที่ผิดจากคลองธรรม เช่น เห็นว่าทำได้ชั่ว ทำชั่วได้ดี และความเห็นที่ไม่นำไปสู่ความพ้นทุกข์

๒. ดำริผิด ได้แก่ ดำริแสไปในกาม ดำริพยาบาท ดำริเบียดเบียนเขา

๓. วาจาผิด, เจรจาผิด ได้แก่ พูดปด พูดส่อเสียด พูดคำหยาบ พูดเพ้อเจ้อ

๔. ทำการผิด ได้แก่ กายทุจริต ๓ คือ ฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม

๕. เลี้ยงชีพผิด ได้แก่ หาเลี้ยงชีพในทางทุจริตผิดวินัยหรือผิดศีลธรรม

๖. พยายามผิด ได้แก่ พยายามทำบาป พยายามทำอกุศลที่ยังไม่เกิดให้เกิดขึ้น

๗. ระลึกผิด ได้แก่ ระลึกถึงการอันจะยั่วให้เกิดราคะ โทสะ โมหะ

๘. ตั้งใจผิด ได้แก่ จดจ่อ ปักใจ แน่วในกามราคะ ในพยาบาท เป็นต้น

๙. รู้ผิด เช่น ความรู้ในการคิดอุบายทำความชั่วให้สำเร็จ

๑๐. พ้นผิด ได้แก่ ความพ้นที่ไม่เป็นจริง ความพ้นที่ไม่นำออกไป ผู้ไม่พ้นสำคัญว่าพ้น

เฉลยของฉบับที่แล้ว

- มีความสันโดษ.....สันตภูลี
- เป็นคนว่าง่าย ฟังเหตุผล.....โสวัจสตา
- มีปัญญาเข้าใจสิ่งทั้งหลายตาม ความเป็นจริง..... ปัญญา
- ความขยันหมั่นเพียร..... วิริยะ
- มีมิตรดั่งงาม.....กัลยาณมิตรตตา
- มีความประพฤติดีศีล
- ได้ เล่าเรียนสดับฟังมาก.....พาหุสัจจะ
- เป็นผู้ไคร้ธรรม.....ฉัมมกามตา
- มีสติ..... สติ
- เอาใจใส่กิจธุระของเพื่อนร่วม หมู่คณะ.....กิงกรณียะสุทักขตา

รายชื่อผู้โชคดีที่ ได้รับหนังสือดูจิตปีแรกท่านละ ๑ เล่มค่ะ

๑. คุณปัทมา กรุงเทพฯ
๒. คุณสายฝน จ.ระยอง
๓. คุณ Foifa กรุงเทพฯ
๔. คุณรุ่งนภา จ.กาญจนบุรี
๕. คุณสุดารัตน์ กรุงเทพฯ
๖. คุณภคิน กรุงเทพฯ
๗. คุณเปรมฤดี กรุงเทพฯ
๘. คุณชนาภา จ.สมุทรปราการ
๙. คุณจุฑามาศ กรุงเทพฯ
๑๐. คุณวราพรรณ จ.ปทุมธานี

ขอแสดงความยินดีด้วยค่ะ ทางทีมงานนิตยสารจะจัดส่งรางวัลให้โดยเร็วนะคะ
และขอขอบพระคุณทุกท่านที่ร่วมสนุกกับทางนิตยสารด้วยค่ะ _/_ *^_^*